

SZEGÉNY EMBER DOLGÁT BOLDOG ISTEN BÍRJA. . .*

Volt nekem két ökröm, két szép villásszarvú,
Címeres két ökröm, fehér, mint a hattyú.
Cselő, Csákó, Bimbó! Az ekét tartottam,
Dalolt a pacsirta, amikor szántottam.
Egyszer csak azt mondták: ki ad többet érte?
Ökrömet a törvény elkótyavetélte.
Hiába dalolsz már, mezei pacsirta!
Szegény ember dolgát boldog Isten bírja.

Volt nekem, volt nekem, búzatermő földem,
Hullámzó kalászban úgy elgyönyörködtem!
Addig-addig szaladt: egyszer csak elszaladt,
Hívta, hívogatta az adó, a kamat.
Utána a föld is, nem maradt egy rög se,
Tíz hold örökségem itt hagyott örökre.
Nincs már egyéb földem, csak az anyám sírja. . .
Szegény ember dolgát boldog Isten bírja.

Volt nekem házam is, gólyafészkes házam,
Muskátli virított a két ablakában.
Hajléktalan lettem pergő dob szavára,
S elhervadt a nyíló muskátli virága.
Jaj, de elszakadtunk, tulipántos kapum!
Jaj, meglátlak-e még, édes szülőfalum!
Tornyod kis harangja bánatomat sírja. . .
Szegény ember dolgát boldog Isten bírja.

* A Magyar nép kesergője c. ciklus darabja;
megzenésítette: Dankó Pista